

Zondag 22 juni 1997

Het ontbijt gebruik ik in een zaal, een soort overdekt terras met uitzicht op de zee. Dat is een goed begin van de dag. Ik doe het buffet eer aan en heb een bijna "full english breakfast."

Voor deze luxe heb ik immers betaald!

Het is bewolkt, maar het regent niet constant.

De jeugdherberg ligt aan de baai. Ik ga langs de kust richting Solva. Het regent al spoedig weer enigszins. Dit betekent, dat de regencapen weer als een tent over mij en mijn fiets hangt. Het hoofd er doorheen stekend. De helm, die ik speciaal voor de afdalingen heb aangeschaft kleeft op mijn katoenen petje, dat doorweekt is. Het petje heeft een klep, die ik ver over mijn bril trek tegen de druppels. Het scheelt echt. Tot deze tijd heb ik altijd met helm gefietst. Met enigszins knellende bandjes en altijd overdadig zwetend bij een klim. Later doe ik de helm alleen nog op bij een afdaling.

Een stukje van de route is vlak langs het strand, Er zijn mensen en een "golden retriever." Ik moet iets omhoog klimmen en kom dan uit op de "A- road" naar St Davids en, eerst, Solva.

Na enige tijd daal ik af naar de baai en natuurlijke haven, waar een rivier in uitmondt. **(Dit is Solva).** Ik steek de brug over de rivier over en moet weer klimmen. Op de steile wand langs de weg groeien "foxgloves" (vingerhoedskruid) . Het zijn er heel veel, enigszins armetierig. Het rode fingerhoedskruid groeit veel in deze streken. Het lijkt mij, dat vanwege de vele regen, de insecten veel behoefte hebben aan deze bloem, die als een tent over hen heen is, als zij de bloem ingaan. Deze aanname geïnspireerd door het weer. De naam zou dan ook kunnen luiden: bumblebees' shelter.

"Which, come to think of it, might lead to an awkward situation for the fox when he puts on his gloves".

Om 12.00 uur ben ik in St. Davids. De weg is op laatst tamelijk vlak en het stadje is in volle breedte in het land te aanschouwen. Het is klein voor onze moderne begrippen ong. 1500 inw. De beroemde kathedraal is echter niet zichtbaar. Vanuit de beschrijving vooraf heb ik de indruk overgehouden, dat het bouwwerk tussen, de stad en de zee ligt, romantisch in het nu verlaten landschap. Ik nader van de landzijde. Ik volg de hoofdstraat. Er zijn wat touristenshops, wat eethuisjes en ik kom op het dorpsplein met in het midden het Keltische kruis. Rechts is de deftigste herberg van de "stad" die weer naar dit keltische kruis verwijst: "The Old Cross". Zelfs op deze centrale plek is de kathedraal nog niet zichtbaar.

Ik zoek nu eerst een tearoom en neem koffie en wat te eten. Dan pas bezoek ik de kathedraal. Die ik inmiddels wel had gevonden.

Poortgebouw vanuit het beekdal

en boven in de stad.

Een smal straatje leidt van "the old cross" naar een poortgebouw. Voor je de poort doorgaat zie je rechts beneden al de kathedraal liggen. Niet oprijzend boven de stad, maar verscholen haast, in het dal bij de beek. Een voetpad daalt vanuit de poort af naar de hoofdingang van de kathedraal. Opzij groeien de roze schermen van "the red valerian".

De kathedraal in het beekdal.

Ik fotografeer de kathedraal vanuit alle hoeken en ga binnen. Er is een mooi bloemstuk, dat extra kleur krijgt door de grijsheid van de stenen omgeving. Het bijzonderste vind ik het graf van de vader van Henry VII, Edmond Tudor. Een goudplaat met de vorm van zijn gestalte ligt plat op zijn steen, zijn tombe. Hij dankt de eer van het goud waarschijnlijk aan zijn zoon, de koning, die het voorgeslacht van de Tudordynastie wat moet oppoetsen.

Het weer is inmiddels aardig opgeklaard. Het is droog, maar nog niet echt zonnig.

Ik ga op zoek naar de jeugdherberg, die zich ergens buiten St.Davids bevindt. Ik rij via een

omweg naar een wit huis, dat zich aftekent tegen een rotsige heuvel erachter.

Er gaat een onverharde weg naar toe. Er zijn bordjes, anders was ik er niet gekomen. De weg gaat niet verder. Wel gaat er een wandelpad, dat over het erf leidt. De weg is bereikbaar, de droogruimte en een klein kamertje zijn open. Verder is er geen persoon. Een bord zegt, dat de herberg om vijf uur open is voor inschrijving en accommodatie. Het is pas half vier. Er lopen twee jonge meisjes het erf op. Zij leggen hun spullen neer en maken het zich gemakkelijk. Later hoor ik dat ze uit Liverpool komen. Een van hen heeft een "penfriend" in Holland, in de buurt van Gorinchem. Ze gaat daar een week logeren. Haar schrijfvriendin is ook al eens bij haar geweest in Liverpool.

Saint David informatie

St. Davids bezit een kathedraal, de grootste en mooiste van Wales en is van wege de aanwezigheid van de kathedraal een stad, het huidige aantal inwoners is 1700.

St David, de beschermheilige van Wales leefde hier in de 6e eeuw.

Het is de enige heilige van Wales die door Rome wordt erkend. St. David en zijn monniken werkten op de velden rond hun kerk. Op zijn zendingsreizen door Zuid-Wales stichtte hij veel kerken. Ook bezocht hij Ierland en waarschijnlijk Cornwall en Bretagne.

Over de persoon van David is bijzonder weinig bekend. Zeker is dat zijn naam voorkomt op lijsten van heiligen uit de 8e eeuw. Hij zou kluizenaar geweest zijn in Wales; als zodanig moet hij een klooster gesticht hebben in Mynyw (verlatijnt tot Menevia) tegenwoordig genoemd naar onze heilige: St. Davids; hij was er abt.

Het schijnt dat hij onder zijn leerlingen een groot aantal monniken had, die later op hun beurt beroemde kloosters zullen stichten en zorgen voor de uitbreiding van de christelijke cultuur in Wales en in de wijde omgeving, tot aan Bretagne in het westen van Frankrijk toe. Paus Callixtus II stond de verering van Saint David officieel toe in 1120. Wie twee keer naar het graf van St. David was geweest had net zoveel verdiensten verworven, als iemand die één keer naar Rome was geweest, waar de kopstukken van de kerk, Petrus en Paulus begraven lagen. Verschillende Engelse koningen hebben deze pelgrimstocht gemaakt, zoals Willem I en Hendrik II.

Het lijkt erop dat Saint David een soort "convenience" heilige is voor de Engelsen en hun koningen, die nu een lange reis naar Rome konden overslaan. Saint Davids was, natuurlijk, altijd nog een hele reis van de "bewoonde wereld".

Tenslotte stelde men ook nog, dat 3x een pelgrimage naar St. Davids gelijkstond aan een tocht naar Jerusalem. De Engelsen hadden het allemaal op eigen bodem, ze hoefden het eiland niet te verlaten.

David's relieken werden in 1131 overgebracht naar St. David's. Dat gebeurde nog eens in 1275, en wel door Richard Carew, de toenmalige bisschop van die plaats. Hij was het ook, die de kathedraal geweldig uitbreidde, dankzij de giften die bij David's graf geofferd werden. Men meent dat David op hoge leeftijd, 82 jaar, is gestorven, maar over het jaartal verschillen de bronnen van mening: het varieert van 542 tot 601.

Alle levensbeschrijvingen stammen van veel later en waarheid en legende zijn niet te scheiden.

De oudste levensbeschrijving is van een zekere Rhygyvarch; hij was een zoon van bisschop Julien van St. David's, die gestorven moet zijn tegen het einde van de 11e eeuw.

Bij de kathedraal, die verscheidene malen grotendeels werd verwoest - en in zijn huidige staat werd gebracht door sir Gilbert Scott in 1863, werden door verschillende bisschoppen kapellen gebouwd. De Holy Trinity Chapel rond 1500, eerder de Lady Chapel rond 1300-AD, de Edwards Chapel en de Chapel of St. Aornas, de Chapel of St. Andrew. en het St. Mary College (1377), vroeger door een overdekte gang met de kathedraal verbonden.

Dichtbij de kathedraal, ten W. van de "rivier" de Alun ligt de ruïne van het bisschoppelijk paleis. De oorsprong gaat eveneens terug tot de 6e eeuw. De eerste verwoestingen werden door de Denen aangericht. Het bisschoppelijk paleis werd hoofdzakelijk gebouwd door bisschop Henry de Gower (1328-1347). In zijn tijd moet het tot de mooiste van Europa hebben behoord. De "Hall" geeft nog een goed beeld van betere tijden. Voor het laatst werd het paleis gebruikt in 1633.

Tegen het einde van de 18e eeuw was de kathedraal in verval.

De kustlijn behoort tot de Cambrian Mountains, de oudste formaties van het land (500 miljoen jaar oud) en geven prachtige kleurschakeringen .

St. Davids' Head. (eigendom van de National Trust),

Wandel route. Oud vertrekpunt naar Ierland.

Ik ga van de jeugdherberg terug naar St. Davids om op tijd te zijn voor de "evensong" of misschien ook wel een gewone avonddienst omdat het zondag is. De jeugdherberg ligt een km. of vier, vijf buiten het stadje. Ik fiets hiervandaan tussen stapelsteen ommuurde weilanden door, over een oeroud kronkelweggetje dat bij de kathedraal langs blijkt te lopen, over de beek, tot ik uitkom bij het hoger gelegen poortgebouw. Dan daal ik af met de andere kerkgangers over het wandelpad naar beneden met de kathedraal rechts van ons. We treden

de kerk binnen via de hoofdingang onderaan het voetpad. De dienst is niet in het speciale met sierlijk houtwerk vormgegeven koor maar in het "schip" of "the nave" van de kerk.

De dienst met gemengd koor is mooi. Er wordt vol overgave gezongen en een jong meisje van een jaar of twintig heeft mijn belangstelling en bewondering. Ze mag even soleren en doet erg haar best.

De kerk is tamelijk vol met toeristen en dorpelingen. De moeder van het meisje loopt na de dienst naar haar toe. De mensen lopen de kerk uit, het pad op omhoog, naar de toegangspoort, Ik ben nog onder de indruk van de toewijding waarmee het gemengde koor zong.

Het zal ook niet waar wezen! Het regent licht, als ik terug naar de jeugdherberg fiets. Deze is nu geopend. Er zijn inmiddels zo'n 15 gasten "Selfcatering". De helft van de gasten is in de veertig. De rest veel jonger vier jongens en twee meisjes Er zijn leraren uit Londen (twee man, twee vrouw), die ieder jaar een lang weekend gaan wandelen langs de kust: dit jaar bij St.Davids. Ook een ouder echtpaar dat ieder weekend een stuk van de kustroute loopt. Er is geen televisie.

We zitten nadat ieder zijn eten opheeft ongemakkelijk in een kamer. Lezend, kijkend. Tot er langzaam een gesprekje op gang komt, waarin ik onder andere hoor van een penfriend uit Holland. De meisjes uit Liverpool weten niets van Sellafield en straling in de Ierse Zee, als ik daarover begin. Het is toch echt naast hun deur.

We slapen in een bijgebouw, misschien een vroegere stal, met stapelbedden.

Shakespeare maakt al melding van de gewoonte dat op Saint David's feest, 1 maart, de mensen uit Wales prei (nationale symbool van Wales) en narcissen dragen. Deze bloem heet in het engels 'daffodil' of kortweg 'daffy'. De klankovereenkomst met de naam David, die ook wel vertrouwelijk wordt aangeduid met Daffy of Taffy, berust etymologisch gezien op louter toeval. De Welshe vorm van David wordt vaak geschreven als Dafydd. Daar komt de bijnaam voor Welshmen vandaan: 'Taffy'. Zo meldt een bron.

Volgens de traditie werd st. David geboren in 462 AD. (Later concludeerde men dat dit in 487 AD was geweest). Hij overleed na een zeer werkzaam leven in dienst van de evangelisatie en opbouw van de kerk op 1 maart 589 AD

Hij stichtte veel kerken en bracht overal de christelijke religie in Wales.

Je wordt niet zo maar heilig en er worden de meest onwaarschijnlijke gebeurtenissen beschreven. Feit is dat hij door Rome als heilige wordt erkend. Paus Calixtus zei al in de 12e eeuw dat 2x een pelgrimsreis naar St David gelijk stond aan 1x een tocht naar Rome. In Rome vind je het graf van Petrus en Paulus in St David het graf van David, die, mag men wel concluderen, reuze belangrijk werd geacht voor het geloof.

Verder is onderzocht hoe oud de veronderstelde originele beenderen van st. David en st. Justinian waren. Deze lagen in een kist, die werd bewaard in de kapel van de Heilige Drie-eenheid in de kathedraal van st. David. Deze beenderen bleken gemeten met de koolstof gehalte bepaling (carbon- dating) terug te gaan tot de 12e eeuw.